

Lovforslag nr. L 174. Fremsat den 11. februar 1981 af justitsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af borgerlig straffelov

(Voldtægt, røveri og brandstiftelse)

§ 1

I borgerlig straffelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 411 af 17. august 1978, som ændret senest ved lov nr. 252 af 16. juni 1980, foretages følgende ændringer:

1. §§ 180–181 affattes således:

»§ 180. Sætter nogen ild til egen eller fremmed ejendom under sådanne omstændigheder, at han indser, at andres liv derved udsættes for overhængende fare, eller det sker med forsæt til at volde omfattende ødelæggelse af fremmed ejendom eller til at befordre oprør, plyndring eller anden sådan forstyrrelse af samfundsordenen, straffes han med fængsel indtil på livstid.

§ 181. Forvolder nogen ellers ildebrand på fremmed ejendom, straffes han med fængsel indtil 6 år.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der med forsæt til at besvige brandforsikringen eller krænke panthaveres rettigheder eller med lignende retsstridigt forsæt forvolder ildebrand på egen ejendom eller på andens ejendom med ejerens samtykke.

Stk. 3. Straffen kan stige til fængsel i 10 år, hvis der foreligger særligt skærpende omstændigheder.«

2. § 183 affattes således:

»§ 183. Den, der til skade for andres person eller formue forvolder sprængning, spredning af skadevoldende luftarter, oversvømmelse, skibbrud, jernbane- eller anden

transportulykke, straffes med fængsel indtil 12 år.

Stk. 2. Sker det under de i § 180 angivne omstændigheder, er straffen fængsel indtil på livstid.

Stk. 3. Begås forbrydelsen uagtsomt, er straffen bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.«

3. §§ 216–218 affattes således:

»§ 216. Den, der tiltvinger sig samleje ved vold eller trusel om vold, straffes for voldtægt med fængsel indtil 6 år. Med vold sidestilles hensættelse i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i 10 år, hvis voldtægten har haft en særlig farlig karakter, eller der i øvrigt foreligger særligt skærpene omstændigheder.

§ 217. Den, som skaffer sig samleje ved anden ulovlig tvang, jfr. § 260, end vold eller trusel om vold, straffes med fængsel indtil 4 år.

§ 218. Den der ved udnyttelse af en persons sindssygdom eller åndssvaghed skaffer sig samleje uden for ægteskab med den pågældende, straffes med fængsel indtil 4 år.

Stk. 2. Den, der skaffer sig samleje uden for ægteskab med en person, der befinder sig i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen, straffes med fængsel indtil 4 år, medmindre forholdet er omfattet af § 216.«

4. §§ 220–222 affattes således:

»§ 220. Den, som ved groft misbrug af en persons tjenstlige eller økonomiske afhængighed skaffer sig samleje udenfor ægteskab med den pågældende, straffes med fængsel indtil 1 år eller, såfremt forholdet er begået over for en person under 21 år, med fængsel indtil 3 år.

§ 221. Med fængsel indtil 6 år straffes den, der tilsniger sig samleje med en person, der vildfarende anser samlejet som ægteskabeligt eller forveksler gerningsmanden med en anden.

§ 222. Den, som har samleje med et barn under 15 år, straffes med fængsel indtil 6 år.

Stk. 2. Har barnet været under 12 år, eller har gerningsmanden forskaffet sig samlejet ved tvang eller fremsættelse af trusler, kan straffen stige til fængsel indtil 10 år.«

5. § 236, stk. 1, affattes således:

»Når nogen dømmes efter §§ 216, 217, 218, stk. 1, 222 eller 223, stk. 2, eller efter §§ 224, 225 eller 226, jfr. en af fornævnte bestemmelser, eller efter § 232, kan der ved dommen gives den pågældende pålæg om ikke at indfinde sig i offentlige parker eller anlæg, på fælledejer, ved skoler og legepladser, ved opdragelseshjem, ved sindssygehospitaller

og åndssvageanstalter, i bestemt angivne skove og på bestemt angivne badeanstalter og strandbredder.«

6. § 288 affattes således:

»§ 288. For røveri straffes med fængsel indtil 6 år den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding ved vold eller trusel om øjeblikkelig anvendelse af vold

- 1) fratager eller aftvinger nogen en fremmed rørlig ting,
- 2) bringer en stjålet ting i sikkerhed eller
- 3) tvinger nogen til en handling eller undladelse, der medfører formuetab for den overfaldne eller nogen, for hvem denne handler.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i 10 år, hvis røveriet har haft en særlig farlig karakter, eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 1981.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for øerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslaget indebærer en omformulering af straffelovens §§ 216 og 217 om voldtægt og opnåelse af samleje ved ulovlig tvang. Tilfælde, hvor samleje tiltvinges ved vold eller trussel om vold skal efter lovforslaget altid bedømmes efter § 216 om voldtægt og vil ikke længere kunne henføres under § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang.

Samtidig foreslås strafferammerne for voldtægt, røveri og brandstiftelse opdelt i en normalramme og en skærpet ramme, idet strafferammerne tilpasses til det gældende udmålingsniveau i disse sager. Efter forslaget skal overtrædelser af § 216 om voldtægt, § 288 om røveri og § 181 om brandstiftelse bedømmes indenfor en normalramme på fængsel indtil 6 år, men straffen skal kunne stige til fængsel i 10 år, hvis der foreligger særligt skærpene omstændigheder. Samtidig foreslås gældende strafminima ophævet.

Den ændrede udformning af strafferammerne indebærer udover en tilpasning til det gældende strafudmålingsniveau, at kun sager efter de skærpede strafferammer (på 10 år) vil skulle behandles ved nævningeting, mens sager efter de normale strafferammer (på 6 år) vil skulle behandles som domsmandssager. Dette må ses på baggrund af retsplejelovens almindelige regel om nævningebehandling af sager, der kan medføre fængsel i 8 år eller derover.

2. Lovforslaget bygger på straffelovrådets betænkning nr. 914/1980 om voldtægt, røveri og brandstiftelse.

Anvendelsen af straffelovens §§ 216–217 om voldtægt, henholdsvis opnåelse af samleje ved ulovlig tvang, har givet anledning til kritik. I den offentlige debat har det navnlig været kritiseret, at en række forhold, som efter almindelig opfattelse er voldtægt, i nævninge- og tiltalepraksis er blevet henført under § 217 om ulovlig tvang.

Blandt andet på baggrund af den offentlige debat anmodede justitsministeriet ved skrivelse af

1. september 1980 straffelovrådet om en udtalelse om straffelovens §§ 216–217, herunder spørgsmålet om nævningebehandling af sager om voldtægt efter § 216. Justitsministeriets anmodning omfattede endvidere spørgsmålet om en revision af strafferammerne for røveri og brandstiftelse, herunder dels spørgsmålet om en ændret opspaltning af strafferammerne i forskellige rammer for grove og mindre grove forhold, dels spørgsmålet om en ændring af reglerne om nævningebehandling.

Om justitsministeriets anmodning til straffelovrådet henvises i øvrigt til betænkningens forord (side 5 ff).

3. Straffelovrådets betænkning indeholder side 16–20 en udførlig redegørelse for tilblivelsen af de gældende regler i straffelovens §§ 216 og 217 om voldtægt, henholdsvis opnåelse af samleje ved ulovlig tvang. Den nuværende udformning af disse bestemmelser er resultatet af en revision, der gennemførtes ved lov nr. 248 af 9. juni 1967. Der henvises om denne lovændring til Folketingstidende 1966–67 (2. samling), sp. 2025, 3371, 4881, 5254, tillæg A, sp. 2463, tillæg B. sp. 1413.

Efter § 216 straffes den, der tiltvinger sig samleje med en kvinde ved vold eller ved fremkaldelse af frygt for hendes eller hendes nærmestes liv, helbred eller velfærd, for voldtægt med fængsel indtil 10 år.

Efter § 217 straffes den, der ved ulovlig tvang, jfr. § 260, skaffer sig samleje med en kvinde, med fængsel indtil 4 år, medmindre højere straf er forskyldt efter § 216. § 260 om ulovlig tvang, hvortil § 217 henviser, omfatter den, som

- »1) ved vold eller ved trusel om vold, om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte usand sigtelse for strafbart eller ærerørigt forhold eller at åbenbare privatlivet tilhørende forhold tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget,
- 2) ved trusel om at anmelde eller åbenbare et strafbart forhold eller om at fremsætte sande ærerørigt beskyldninger tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, for så vidt

fremtvingelsen ikke kan anses tilbørlig begrundet ved det forhold, som truslen angår.»

Om forståelsen af bestemmelserne i §§ 216 og 217 henvises til betænkningen side 20–23. Det fremhæves dér, at der ikke er holdepunkter for at antage, at udtrykket »vold« i § 216 skal opfattes som begrænset til vold af en vis grovhed, bl. a. fordi ordene i § 217 »medmindre højere straf er forskyldt efter § 216« må forstås således, at § 217 ikke finder anvendelse på de tvangsmidler, der er omfattet af § 216, bl. a. »vold«.

Anvendelsen af de nævnte bestemmelser i §§ 216–217 har som omtalt oven for i punkt 2 i den senere tid givet anledning til kritik.

Til nærmere belysning af berettigelsen af denne kritik har straffelovrådet gennemgået et meget betydeligt antal sager, hvori § 217 er blevet anvendt. På baggrund af denne gennemgang (betænkningen side 25–32) giver straffelovrådet udtryk for, at de foreliggende oplysninger om tiltale- og domspraksis tydeligt viser, at den nuværende anvendelse af straffelovens §§ 216–217 ikke er tilfredsstillende (side 40–41). Rådet giver kritikken medhold i, at for mange forhold henføres under § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang, skønt de efter de oplysninger, der indeholdes i dommene, burde bedømmes som voldtægt efter § 216. Den nævnte anvendelse af § 217 er primært et resultat af nævningeafgørelser og af den tiltalepraksis, som anklagemyndigheden har fulgt i sager, hvor den ikke har ment at kunne vente domfældelse efter § 216 ved nævningeting.

Straffelovrådet foreslår (side 43–48) en ændret formulering af § 216 om voldtægt, således at denne bestemmelse kommer til at omfatte *alle* tilfælde, hvor samleje tiltvinges ved vold eller trussel om vold. Der foreslås samtidig en omformulering af § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang, således at det klargøres, at tvangsmidlerne vold og trussel om vold ikke er omfattet af denne bestemmelse, men henhører under voldtægtsbestemmelsen i § 216.

De tilfælde, som efter de foreslåede ændringer bliver tilbage i § 217, er af meget ringe praktisk betydning. Straffelovrådet har dog fundet det principielt rigtigst, at opnåelse af samleje ved de pågældende tvangsmidler (trussel om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte ærerørige beskyldninger eller røbe privatlivet tilhørende forhold) opretholdes som en selvstændig sædelighedsforbrydelse. Der er i straffelovrådet enighed om, at det ikke kan anbefales at slå §§

216–217 sammen til én paragraf, jfr. om baggrunden for dette standpunkt betænkningen side 47–48.

4. Strafferammen for voldtægt efter § 216 er i dag fængsel indtil 10 år. Straffen for overtrædelse af § 217 er fængsel indtil 4 år. Disse strafmaksima indebærer, at sager om voldtægt efter § 216 skal behandles som nævningesager, og at sager efter § 217 skal behandles som almindelige domsmandssager. Dette er en følge af reglen i retsplejelovens § 687, stk. 1, litra a, om nævningebehandling af sager om forbrydelser med et strafmaksimum på 8 år eller derover.

Straffelovrådet giver i betænkningen (side 40–41 og 48–51) udtryk for, at behandlingen af voldtægtsager ved nævningeting formentlig har øget vanskelighederne ved at nå frem til en anvendelse af §§ 216–217, der svarer til hensigten med disse bestemmelser. Men også bortset fra sammenhængen med nævningereglerne må det efter rådets opfattelse overvejes, om ikke et strafmaksimum på 10 års fængsel er for højt for det store flertal af voldtægtstilfælde. Det store flertal af straffe efter §§ 216–217 ligger på et niveau af maksimalt 2–3 års fængsel (jfr. betænkningen side 32–36), og rådet finder det ubetænkeligt at ændre det generelle strafmaksimum for voldtægt, således at der fastsættes en normalramme på fængsel i højst 6 år, suppleret med en skærpet ramme på fængsel i højst 10 år for særligt grove tilfælde af voldtægt.

Det foreslåede normalmaksimum på 6 år indebærer i overensstemmelse med principielle synspunkter vedrørende fastsættelsen af strafmaksima (side 8–11), at man undgår et strafmaksimum, der ligger unødigt højt i forhold til det strafniveau, som der typisk er brug for. Rådet gør opmærksom på, at det nævnte normalmaksimum på 6 år på papiret vil indebære en skærpelse for de tilfælde, der i dag henføres til § 217, hvor strafmaksimum er 4 år, men det understreges, at der ikke herved tilsigtes en almindelig skærpelse af kursen ved strafudmåling i de omhandlede tilfælde. Flertallet af de tilfælde, der vil blive henført under § 216 i stedet for § 217, vil formentlig udmålingsmæssigt blive bedømt som hidtil.

I visse sager vil der være behov for en straf på 6 års fængsel eller derover, og straffelovrådet anser det blandt andet af denne grund for rigtigst, at der i § 216 bevares en mulighed for i grove tilfælde at udmåle straf indenfor et maksimum på 10 års fængsel.

Efter straffelovrådets forslag skal den skærpede straffebestemmelse i § 216, stk. 2, tage sigte på tilfælde, hvor »voldtægten har haft en særlig farlig

F.t.l. vedr. borgerlig straffelov

karakter, eller der i øvrigt foreligger særligt skærpene omstændigheder.« Om forståelsen heraf henvises til betænkningen side 50.

5. Straffen for *røveri* er efter straffelovens § 288 fængsel fra 6 måneder til 10 år. Straffen kan stige til fængsel i 16 år, hvis røveriet har haft en særlig farlig karakter.

Straffelovrådet konstaterer (betænkningen side 63 ff, sammenholdt med side 56 ff), at de i praksis udmålte straffe for røveri i det helt overvejende antal tilfælde ligger på et niveau, der er meget langt fra de i dag gældende strafmaksima på 10 og 16 års fængsel. Det må efter rådets opfattelse anses for uheldigt, at de gældende strafmaksima i så udpræget grad afviger fra de vurderinger af forbrydelsens karakter og reaktionsbehov, som viser sig i den gældende udmålingspraksis. Det er efter straffelovrådets opfattelse samtidig nærliggende at antage, at det gældende strafminimum på fængsel i 6 måneder i § 288, stk. 1, er til hinder for en ønskelig differentiering i strafudmålingen, når det drejer sig om røveri af ringere grovhed. Når det drejer sig om de ordinære former for røveri, må det nuværende maksimum på 10 års fængsel i § 288, stk. 1, i dag forekomme uforholdsmæssigt højt. Heller ikke med hensyn til de grovere former for røveri kan der i dag antages at være noget rimeligt behov for et så højt strafmaksimum som det gældende på 16 års fængsel.

Efter de oplysninger, som straffelovrådet har indhentet om nævningesager i årene 1976-79 er de straffe, som ved nævningeting er idømt for ukvalificeret røveri efter § 288, stk. 1, i næsten 30 pct. af tilfældene på højst 1 års fængsel, mens godt 70 pct. har været på højst 2 år og op mod 90 pct. på højst 3 år. Nogle af nævningesagerne har angået røveriforhold af meget beskeden karakter. Der er efter straffelovrådets opfattelse ikke rimelig grund til, at sager på dette udmålingsniveau skal undergives den bekostelige og tidkrævende behandling ved nævningeting, og straffelovrådet finder det ønskeligt at begrænse anvendelsen af nævningebehandling af sager om røveri.

Straffelovrådet anbefaler, at strafminimum på 6 måneders fængsel ophæves, og at de gældende strafmaksima for røveri nedsættes.

Rådet foreslår, at den almindelige strafferamme i § 288, stk. 1, fastsættes til fængsel indtil 6 år.

Rådet finder det mere tvivlsomt, om strafferammer for kvalificeret røveri (§ 288, stk. 2) kan sænkes helt ned til 10 år, eller om man bør begrænse sig til en nedsættelse til 12 år. Alt i alt finder rådet dog at burde foreslå et strafmaksimum på fængsel

indtil 10 år. Der gives i den forbindelse udtryk for, at det må forekomme rigtigt, at der gælder det samme legale strafmaksimum for røveri og voldtægt, hvis fælles særkende er, at der er udøvet tvang ved vold eller trussel om vold.

I forbindelse med de foreslåede ændringer af strafmaksima foreslår rådet en ændret udformning af kriterierne for at henføre røveri under den skærpede straffebestemmelse i stk. 2. Der henvises nærmere til betænkningen side 66-68.

6. Betænkningens forslag vedrørende *brandstiftelse* (side 76-80) går ligesom ved røveri ud på en ændring af strafferammerne og bygger på tilsvarende synspunkter om forholdet mellem lovens strafferamme og det i praksis anvendte udmålingsniveau.

Det foreslås, at strafminimum på fængsel i 4 år for kvalificeret forsætlig brandstiftelse efter § 180 bliver ophævet. Straffelovrådet vil senere i forbindelse med en principiel vurdering vedrørende livstidsstraffen tage stilling til, om bestemmelsens strafmaksimum på fængsel på livstid bør nedsættes.

Med hensyn til § 181 om andre tilfælde af forsætlig brandstiftelse (ukvalificeret brandstiftelse) foreslår straffelovrådet, at bestemmelsens strafminimum på fængsel i 6 måneder ophæves, og at strafferammen, hvis maksimum i dag er fængsel i 12 år, opdeles i en normalramme på fængsel indtil 6 år og en skærpet ramme på fængsel indtil 10 år for tilfælde, hvor der foreligger særligt skærpene omstændigheder.

7. Justitsministeriet kan tiltræde de synspunkter og forslag vedrørende voldtægt, røveri og brandstiftelse, som har fundet udtryk i straffelovrådets betænkning. Det foreliggende lovforslag er derfor udformet i overensstemmelse hermed.

Det er justitsministeriets opfattelse, at de af straffelovrådet foreslåede ændringer af gerningsbeskrivelsen i straffelovens §§ 216-217 vil kunne give grundlag for en mere tilfredsstillende anvendelse af voldtægtsreglen, der herved også kommer i bedre overensstemmelse med den almindelige opfattelse af begrebet voldtægt.

Straffelovrådets forslag om udformningen af strafferammerne for voldtægt, røveri og brandstiftelse indebærer en opspaltning af strafferammerne i forskellige rammer for grove og mindre grove forhold. Justitsministeriet kan tiltræde det ønskelige i en sådan opspaltning af de pågældende strafferammer. Det kan give anledning til betænkelighed, at der selv for en forbrydelse i alle dens ordi-

nære former principielt gælder et strafmaksimum, der må forekomme urimeligt i forhold til forbrydelsens karakter.

Justitsministeriet kan tiltræde, at der i ordinære tilfælde af voldtægt, røveri og brandstiftelse bør gælde et strafmaksimum på fængsel indtil 6 år, og at gældende strafminima bør ophæves. En strafferamme på højst 6 års fængsel vil efter de af straffelovrådet fremhævede statistiske oplysninger være fuldt tilstrækkelig med henblik på sådanne ukvalificerede overtrædelser.

Bl. a. i betragtning af det gældende udmålingsniveau i sådanne sager finder justitsministeriet, at der ikke kan anføres afgørende betænkeligheder imod, at sådanne ukvalificerede overtrædelser af de nævnte straffebestemmelser som følge af de nye strafferammer vil skulle behandles som domsmandssager i stedet for som i dag som nævningesager.

Spørgsmålet om strafmaksimum i de normale tilfælde må også ses i sammenhæng med de foreslåede højere strafferammer for tilfælde, hvor der foreligger særligt skærpende omstændigheder. Straffelovrådets forslag til udformningen af skærpseskriterierne vil efter justitsministeriets opfattelse give tilstrækkelige muligheder for at idømme længere straffe end fængsel i 6 år i de tilfælde, hvor der efter den gældende udmålingspraksis har vist sig behov herfor.

Justitsministeriet finder ligesom straffelovrådet, at det øverste strafmaksimum for voldtægt, røveri og brandstiftelse bør være 10 år. For så vidt angår voldtægt svarer dette til det gældende maksimum, og der tilsigtes ikke med forslaget nogen ændring af det gældende strafudmålingsniveau. Med hensyn til røveri og brandstiftelse efter § 181 indebærer forslaget, at den øverste strafferamme nedsættes til 10 år. For så vidt angår røveri kan det give anledning til en vis tvivl, om en sådan nedsættelse bør ske. Justitsministeriet kan imidlertid tiltræde straffelovrådets synspunkt om, at der i sager om et enkelt røveri næppe vil være behov for fængselsstraf i mere end 10 år, og at et eventuelt behov for i sager om flere forhold undtagelsesvis at idømme en strengere straf vil kunne imødekommes på tilstrækkelig måde gennem den gældende regel i straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., hvorefter straffen i sådanne tilfælde under særdeles skærpende omstændigheder kan forhøjes med indtil det halve. Det kan endvidere efter justitsministeriets opfattelse forekomme uheldigt, at formålet med den uøvede tvang i dag fører til et højere strafmaksimum for røveri end for voldtægt, når det dog er et fæl-

les særkende for disse forbrydelser, at der er uøvet tvang ved vold eller trussel om vold.

8. Der er indhentet udtalelser over betænkningen fra præsidenterne for østre og vestre landsret, Københavns byret og retterne i Odense, Ålborg og Århus, fra den danske dommerforening, rigsadvokaten, rigspolitichefen, politidirektøren i København, foreningen af politimestre i Danmark, dommerfuldmægtigforeningen, politifuldmægtigforeningen, Dansk kriminalpolitiforening, advokatrådet samt Dansk kvindesamfund.

9. Som det fremgår af det ovenstående, er det en konsekvens af den ændrede udformning af strafferammerne, at kun sager efter de skærpede straffebestemmelser for voldtægt, røveri og brandstiftelse vil skulle behandles som nævningesager, mens sager efter de normale strafferammer behandles som domsmandssager. Dette vil give mulighed for en vis, begrænset lettelse af landsretternes arbejdsbyrde, således at der herved skabes mulighed for en vis afkortning i landsretternes berammelsestider.

Ændringerne indebærer samtidig, at der sker en tilsvarende udvidelse i antallet af domsmandsbehandlede sager ved byretterne, men det skønnes, at der ikke herved sker nogen væsentlig forøgelse af arbejdsbyrden ved de enkelte byretter.

Lovforslaget vil ikke herudover medføre administrative eller økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den foreslåede affattelse af § 180 indebærer, at strafminimum på 4 års fængsel ophæves. Samtidig foreslås forsætskravene i bestemmelsen klargjort. Der henvises til betænkningen side 79.

For så vidt angår § 181 indebærer forslaget en ændret udformning af strafferammerne. Strafminimum i § 181, stk. 1, på 6 måneders fængsel foreslås ophævet. Strafnedsættelsesreglen i den gældende § 181, stk. 3, bliver herved overflødig og foreslås ligeledes ophævet. Der foreslås indført en normal strafferamme på fængsel indtil 6 år (stk. 1) og en skærpet straffebestemmelse med et maksimum på 10 års fængsel for tilfælde, hvor der foreligger særligt skærpende omstændigheder (stk. 3). Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 6 og betænkningens kapitel IV, særlig side 76-79.

Til nr. 2

Ændringen indebærer, at strafminimum på 6 måneder i bestemmelsens stk. 1 og på 4 år i stk. 2 ophæves. Der henvises til betænkningen side 80.

Til nr. 3-4

Den foreslåede ændring i gerningsbeskrivelsen i §§ 216-217 tilsigter som nævnt i de almindelige bemærkninger punkt 3 en klarere afgrænsning mellem § 216 om voldtægt og § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang. Der henvises til betænkningen side 40-48.

Om udformningen af strafferammerne i § 216 (og i § 222, stk. 2) og betydningen heraf for spørgsmålet om nævningebehandling af sager om voldtægt henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4 og betænkningen side 48-51.

De foreslåede formuleringer af §§ 216-218 og

220-222 indebærer, at den gældende begrænsning til forhold begået mod kvinder ophæves, således at straffebestemmelserne i princippet også vil kunne anvendes på forhold begået af kvinder over for mænd. Der henvises til betænkningen side 51.

Til nr. 5

Ændringen er af redaktionel karakter og indebærer en rettelse af nogle paragrafhenvvisninger, som nu er blevet forældede. Der henvises til betænkningen side 53.

Til nr. 6

Forslaget indebærer på linje med de foreslåede ændringer vedrørende brandstiftelse og voldtægt en ændret udformning af strafferammerne for røveri. Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 5 og til betænkningens kapitel III, særlig side 63-69.